

въ тичане, да се борятъ, да мърятъ нишанъ и да прескачатъ ровове. Винаги Василь бѣше пръвъ въ състезанията.

На подобни игри той почна да обучава и другаритѣ си отъ първата рота на българския легионъ въ Бѣлградъ. Сръбскитѣ офицери се удивяваха на умението му да улучва мишенка отъ шестотинъ крачки разстояние.

Веднажъ, когато се надпреварваха въ тичане изъ околноститѣ на града, Василь пре-

скочи единъ грамаденъ ровъ. Всички останаха поразени.

— Това се казва скокъ на нубийски левъ! — каза възхитенъ Любенъ Каравеловъ.

А Раковски добави:

— Отъ сега ще го наричаме левъ нубийски!

Започнаха да го наричатъ левъ нубийски, а после за по-късо само Левски.

Така името остана за всички вѣкове.

Василь Ивановъ, дяконъ Игнатий, стана—Василь Левски.

Фани Попова-Мутафова

ПРИКАЗКА

Въ едно село кметътъ билъ много старъ човѣкъ. Кметувалъ той, кметувалъ, пъкъ единъ день, като му омръзнало, взелъ

си шапката и заминалъ за оня свѣтъ. И селото останало безъ кметъ.

Но може ли да има златни